

“मीठे बच्चे- बाबा समान अपकारीहरूमाथि पनि उपकार गर्न सिक, निन्दकलाई पनि आफ्नो मित्र बनाऊ ।”

प्रश्न:- बाबाको कुनचाहिँ दृष्टि पक्का छ ? तिमी बच्चाहरूले कुनचाहिँ पक्का गर्नु छ ?

उत्तर:- बाबाको दृष्टि पक्का छ- जति पनि आत्माहरू छन् सबै मेरा सन्तान हुन् त्यसैले बच्चे-बच्चे भनिरहनुहुन्छ । तिमीले कहिल्यै पनि कसैलाई बच्चा-बच्चा भन्न सक्दैनौ । तिमीलाई यो दृष्टि पक्का गर्नु छ- यो आत्मा मेरो भाइ हो । भाइलाई देख, भाइसँग कुरा गर, अनि रूहानी प्यार रहनेछ । विकारी विचारहरू खत्तम हुनेछ । निन्दा गर्नेवाला पनि मित्र बन्नेछ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा (आत्मिक पिता) बसेर सम्भाउनुहुन्छ । रूहानी बाबाको नाम के हो ? अवश्य भन्नेछन् शिव । उहाँ सबैको रूहानी पिता हुनुहुन्छ, उहाँलाई नै भगवान् भनिन्छ । तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बुझ्दछन् । यो जुन आकाशवाणी भन्दछन्, अब आकाशवाणी कसको निस्कन्छ ? शिवबाबाको । यस मुखलाई आकाश तत्त्व भनिन्छ । आकाश तत्त्वबाट वाणी त सबै मनुष्यहरूको निस्कन्छ । जति पनि सबै आत्माहरू छन्, आफ्नो पितालाई भुलेका छन् । अनेक प्रकारको गायन गरिरहन्छन् । तर जानेका केही पनि छैनन् । गायन पनि यहाँ गर्छन् । सुखमा त कसैले पनि बाबालाई याद गर्दैनन् । सबै कामनाहरू वहाँ पूरा हुन्छ । यहाँ त कामनाहरू धेरै रहन्छन् । वर्षा भएन भने यज्ञ रच्छन् । यस्तो होइन, सदैव यज्ञ गर्नाले वर्षा हुन्छ । होइन, केही अकाल पर्छ, हुन त यज्ञ गर्छन्, तर यज्ञ गर्नाले केही हुँदैन । यो त ड्रामा हो । आपत जुन आउनु छ त्यो त आइ नै रहन्छ । कति धेरै मानिसहरू मर्छन्, कति जनावर आदि मरिरहन्छन् । मानिसहरू कति दुःखी हुन्छन् । के वर्षालाई बन्द गर्नको लागि पनि यज्ञ छ त ? जब एकदम मुसलधार वर्षा भयो भने यज्ञ गर्छन् र ? यी सबै कुराहरूलाई अहिले तिमी बुझ्दछौ अरूले के जान्दछन् ।

बाबा स्वयम् बसेर सम्भाउनुहुन्छ, मानिसहरूले बाबाको महिमा पनि गर्छन् र गाली पनि दिन्छन् । आश्चर्य छ, बाबाको ग्लानि कहिलेदेखि शुरू भयो ? जबदेखि रावण राज्य शुरू भयो । मुख्य ग्लानि ईश्वरलाई सर्वव्यापी भनेका छन्, यसैबाट नै गिरेका हुन् । गायन छ- *निन्दा हमारी जो करे मित्र हमारा सो* । अब सबैभन्दा धेरै ग्लानि कसले गरेका छन् ? तिमी बच्चाहरूले । अब फेरि मित्र पनि तिमी बन्दछौ । हुन त ग्लानि सारा दुनियाँले नै गर्छ । उनीहरूमा पनि नम्बरवन तिमी हौ फेरि तिमी नै मित्र बन्दछौ । सबैभन्दा नजिकका मित्र हुन् बच्चाहरू । बेहदको बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो निन्दा तिमी बच्चाहरूले गरेका हौ । अपकारी पनि तिमी बच्चाहरू बन्दछौ । ड्रामा कस्तो बनेको छ । यो हो विचार सागर मन्थन गर्ने कुरा । विचार सागर मन्थनको कति अर्थ निस्कन्छ । कसैले बुझ्न सक्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी बच्चाहरूले पढेर उपकार गर्छौ । गायन पनि छ- *यदा-यदाहि... भारतवर्षको कुरा हो । खेल हेर कस्तो छ ! शिवजयन्ती अथवा शिवरात्रि पनि मनाउँछन् । वास्तवमा अवतार हुनुहुन्छ एक । अवतारलाई पनि दुङ्गा-मुढामा भनिदिएका छन् । बाबा गुनासो गर्नुहुन्छ । गीता पाठीहरू श्लोक पढ्छन् फेरि पनि भन्छन् हामीलाई थाहा छैन ।*

तिमी नै सबैभन्दा प्यारा बच्चा हौ । कसैसँग पनि कुरा गर्नुभयो भने बच्चा बच्चा नै भन्नुहुनेछ । बाबाको त त्यो दृष्टि पक्का भएको छ । सबै आत्माहरू मेरा सन्तान हुन् । तिमीहरू मध्येबाट एउटा पनि यस्तो छैन जसको मुखबाट बच्चा अक्षर निस्कियोस् । यो त जान्नुहुन्छ- कोही कुन पदको छ, कस्तो हो । सबै आत्माहरू हुन् । यो पनि ड्रामा बनेको छ, त्यसैले कुनै पनि चिन्ता-खुशी हुँदैन । सबै मेरा बच्चाहरू हुन् । कसैले मेहतार को शरीर धारण गरेको छ, कसैले फलानोको शरीर धारण गरेको छ । बच्चा-बच्चा भन्ने बानी परेको छ । बाबाको नजरमा सबै आत्माहरू हुन् । त्यसमध्ये पनि गरीब धेरै राम्रो लाग्छ किनकि ड्रामा अनुसार उनीहरूले धेरै ग्लानि गरेका छन् । अब फेरि मेरो पासमा आएका छन् । केवल यी लक्ष्मी-नारायण छन् जसको कहिल्यै ग्लानि गरिदैन । कृष्णको पनि धेरै ग्लानि गरिएको छ । आश्चर्य छ नि । कृष्ण नै ठूलो भएपछि उनको ग्लानि छैन । यो ज्ञान कति नमिले जस्तो (अटपटा) छ । यस्तो गुह्य कुरा कसैले कहाँ बुझ्न सक्छ, यसमा

चाहिन्छ सुनको बर्तन । त्यो यादको यात्राबाट नै बन्न सक्छ । यहाँ बसे पनि यथार्थ याद कहाँ गर्छन् र । यो बुझ्दैनन् कि- हामी सूक्ष्म आत्मा हौं, याद पनि बुद्धिले गर्नु छ । यो बुद्धिमा आउदैन । सानो आत्मा उहाँ हाम्रो बाबा पनि हुनुहुन्छ, टीचर पनि हुनुहुन्छ, यो बुद्धिमा आउनु पनि असम्भव हुन जान्छ । बाबा-बाबा त भन्छन्, दुःखमा स्मरण सबैले गर्छन् । भगवानुवाच छ नि- दुःखमा सबैले याद गर्छन्, सुखमा कसैले गर्दैनन् । दरकार नै छैन याद गर्नुपर्ने । यहाँ त यति दुःख आपदहरू आउँछन्, याद गर्छन् हे भगवान् रहम गर्नुहोस्, कृपा गर्नुहोस् । अब बच्चा बनेर पनि लेख्छन्- कृपा गर्नुहोस्, शक्ति दिनुहोस्, रहम गर्नुहोस् । बाबा लेख्नुहुन्छ- शक्ति आफै योगबलबाट लेऊ । आफूमाथि कृपा, रहम (दया) आफै गर । आफूलाई आफैले नै राजतिलक देऊ । युक्ति बताउँछु- कसरी दिन सक्छौ । टीचरले पढ्ने युक्ति बताउनुहुन्छ । स्टुडेन्डको काम हो पढ्नु, निर्देशनमा (डाइरेक्शनमा) चलनु । टीचर कुनै गुरु कहाँ हुन् र जसले कृपा आशीर्वाद गरून् । जो राम्रा बच्चाहरू हुनेछन् उनीहरू दौडिनेछन् । हरेक स्वतन्त्र छन्, जति दौड लगाउनु छ उनीहरूले लगाऊन् । यादको यात्रा नै दौड हो ।

एक-एक आत्मा स्वतन्त्र (इन्डिपेन्डेन्ट) छन् । भाइ-बहिनीको नाता पनि छुटाइदिनुभयो । भाइ-भाइ सम्भ्र फेरि पनि विकारी दृष्टि छुट्दैन । उसले आफ्नो काम गरिरहन्छ । यस समय मनुष्यहरूको अङ्ग सबै क्रिमिनल (विकारी, हिंस्रक) छन् । कसैलाई लात मान्यो, मुड्कीले हान्यो भने क्रिमिनल भयो नि । अङ्ग-अङ्ग क्रिमिनल छ । वहाँ कुनै पनि अङ्ग क्रिमिनल हुँदैन । यहाँ अङ्ग-अङ्गबाट क्रिमिनल काम गरिरहन्छन् । सबैभन्दा धेरै क्रिमिनल अङ्ग कुन चाहिँ हो ? आँखा । विकारको आशा पूरा भएन भने फेरि हात चलाउन थाल्छन् । पहिलो मुख्य हो आँखा । त्यसैले नै सूरदासको पनि कहानी छ । शिवबाबाले त कुनै शास्त्र पढ्नुभएको छैन । यो रथले पढेका छन् । शिवबाबालाई त ज्ञानको सागर भनिन्छ । शिवबाबाले कुनै पुस्तक उठाउनुहुन्न, यो तिमी बुझ्दछौ । म त नलेजफुल हुँ, बीजरूप हुँ । यो सृष्टिरूपी वृक्ष हो, यसको रचयिता हुनुहुन्छ बाबा, बीज । बाबा सम्भाउनुहुन्छ मेरो निवास स्थान मूलवतनमा हो । अहिले म यस शरीरमा विराजमान छु अरू कसैले भन्न सक्दैन- म यस मनुष्य सृष्टिको बीजरूप हुँ । म परमपिता परमात्मा हुँ, कसैले भन्न सक्दैन । समझदार कोही राम्रो छ, उसलाई कसैले भन्यो ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भने तुरुन्त सोध्नेछ के तपाईं पनि ईश्वर हुनुहुन्छ त ? के तपाईं अल्लाह-साईं हो त ? हुन सक्नुहुन्न । तर यस समय कोही सेन्सीबुल छैनन् । अल्लाहलाई जान्दैनन्, स्वयम् नै भन्छन् अल्लाह हुँ । उनीहरूले पनि अंग्रेजीमा भन्छन् ओमनी प्रेजेन्ट (सर्वव्यापी) । अर्थ जाने त कहिल्यै पनि भन्दैनथे । प्यारा बच्चाहरूले अब जानेका छन्- शिवबाबाको जयन्ती सो नयाँ विश्वको जयन्ती । त्यसमा पवित्रता-सुख-शान्ति सबै थोक आइहाल्छ । शिवजयन्ती सो कृष्णजयन्ती, सो दशहरा जयन्ती । शिवजयन्ती सो दीपमाला जयन्ती, शिवजयन्ती सो स्वर्गजयन्ती । सबै जयन्तीहरू आइहाल्छन् । यो सबै नयाँ कुरा बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ । शिवजयन्ती सो शिवालय जयन्ती, वेश्यालय मरन्ती । सबै नयाँ कुरा बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ । शिवजयन्ती सो नयाँ विश्वको जयन्ती । चाहन्छन् पनि- विश्वमा शान्ति होस् । तिमीले जति नै राम्रोसँग सम्भाए पनि जागै जागदैनन् । अज्ञान अन्धकारमा सुतिरहेका छन् । भक्ति गर्दै सिंढी तल भर्दै जान्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- म आएर सबैको सद्गति गर्छु । स्वर्ग र नर्कको रहस्य तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्भाउनुहुन्छ । पत्रकारहरूले जुन तिम्रो ग्लानि गर्छन् उनीहरूलाई लेख्नुपर्छ- निन्दा हाम्रो जसले गछ, मित्र हाम्रो उही । तपाईंको पनि सद्गति हामी अवश्य गर्नेछौ, जति चाहनुहुन्छ उति गाली दिनुहोला । ईश्वरको त ग्लानि गर्छन्, हाम्रो गर्नुभयो, के ठूलो कुरा भयो र । तपाईंको सद्गति हामी अवश्य गर्नेछौ । नचाहेर पनि नाकमा समातेर लैजान्छौ । डराउने त कुरै छैन, जे पनि गर्छन् कल्प पहिला पनि गरेका थिए । हामी बी.के. त सबैको सद्गति गर्नेछौ । राम्रोसँग सम्भाउनुपर्छ । अबलाहरूमाथि अत्याचार त कल्प पहिला पनि भएको थियो, यो बच्चाहरूले भुल्दछन् । बाबा भन्नुहुन्छ- बेहदका बच्चाहरू सबैले मेरो ग्लानि गर्छन् । सबैभन्दा प्यारो मित्र बच्चाहरू नै लाग्छन् । बच्चाहरू त फूल हुन्छन् । बच्चाहरूलाई आमा-बुवाले म्वाई खान्छन्, शिरमा चढाउँछन्, उनीहरूको सेवा गर्छन् । बाबा पनि तिमी बच्चाहरूको सेवा गर्नुहुन्छ ।

अहिले तिमीलाई यो ज्ञान मिलेको छ, जुन तिमी साथमा लैजान्छौ । जसले लिदैन् उनीहरूको पनि ड्रामामा पार्ट छ । त्यही पार्ट बजाउँछन् । हिसाब-किताब चुक्ता गरेर घर जान्छन् । स्वर्ग त देख्न सक्दैन् । सबैले कहाँ स्वर्ग देख्छन् र । यो ड्रामा बनेको छ । पाप खूब गर्छन्, आउनेछन् पनि ढिलो । तमोप्रधान धेरै ढिलो आउँछन् । यो रहस्य पनि धेरै राम्ररी बुझ्नुपर्ने हुन्छ । राम्रा-राम्रा महारथी बच्चाहरू माथि पनि ग्रहचारी बस्यो भने तुरुन्त रिसाउँछन् फेरि चिट्ठी पनि लेख्दैन् । बाबा पनि भन्नुहुन्छ— उनीहरूको मुरली बन्द गरिदेऊ । यस्तालाई बाबाको खजाना दिएर फाइदा नै के हुन्छ । फेरि कसैको आँखा खुल्यो भने भन्नेछन् भूल भयो । कसैले त परवाह (वास्ता) नै गर्दैन् । यति गफलत (लापरवाही) गर्नु हुँदैन । यस्ता धेरै छन्, बाबालाई याद पनि गर्दैन्, कसैलाई आफू समान पनि बनाउँदैन् । नत्रभने बाबालाई लेख्नुपर्छ— बाबा, म जतिखेर पनि हजुरलाई याद गर्छु । कति त फेरि यस्ता पनि छन् जसले सबैको नाम लेखिदिन्छन्— फलानालाई सम्झना सुनाइदिनु, यस्तो याद सच्चा कहाँ हुन्छ । भुटो चलन सक्दैन । भित्र दिल खाइरहनेछ । बच्चाहरूलाई प्वाइन्टहरू त राम्रो-राम्रो सम्झाइरहनुहुन्छ । दिन-प्रतिदिन बाबा गुप्त्य कुराहरू सम्झाइरहनुहुन्छ । दुःखको पहाड खस्ने वाला छ । सत्ययुगमा दुःखको नाम नै हुँदैन । अहिले छ रावण राज्य । मैसुरका राजाले पनि रावण आदि बनाएर दशैं धुमधामले मनाउँछन् । रामलाई भगवान् भन्छन् । रामको सीता चोरी भयो । अब उनी त सर्वशक्तिमान् ठहरिए, उनको चोरी कसरी हुन सक्छ ? यो सबै हो अन्धश्रद्धा । यस समय हरेकमा ५ विकारहरूको मैला छ । फेरि भगवान्लाई सर्वव्यापी भन्नु यो धेरै ठूलो भूटो हो । त्यसैले त बाबा भन्नुहुन्छ— यदा यदा हि... । म आएर सचखण्ड, सत्य धर्म स्थापना गर्छु । सचखण्ड सत्ययुगलाई, भूटखण्ड कलियुगलाई भनिन्छ । अहिले बाबा भूटखण्डलाई सचखण्ड बनाउनुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस गुप्त्य ज्ञानलाई बुझ्नको लागि बुद्धिलाई यादको यात्राबाट सुनको बर्तन बनाउनु छ । यादको दौड लगाउनु छ ।
- २) बाबाको डाइरेक्सनमा चलेर, पढाइ ध्यानसँग पढेर आफूमाथि आफैले कृपा वा आशीर्वाद गर्नु छ, आफूलाई राजतिलक दिनु छ । निन्दकलाई आफ्नो मित्र सम्भेर उनीहरूको पनि सद्गति गर्नु छ ।

वरदानः— सबै थोक बाबालाई सुम्पेर कमल पुष्प समान न्यारा-प्यारा रहनेवाला डबल लाइट भव

बाबाको बन्नु अर्थात् सबै बोझ बाबालाई दिनु । डबल लाइटको अर्थ नै हो सबै थोक बाबालाई दिनु । यो तन पनि मेरो होइन । त्यसैले जब तन नै रहेन भने बाँकी के रह्यो । तिमीहरू सबैको प्रतिज्ञा नै छ तन पनि तिम्रो, मन पनि तिम्रो, धन पनि तिम्रो—जब सबै थोक तिम्रो भन्यौ भने बोझ कुन कुराको रह्यो त ? त्यसैले कमल पुष्पको दृष्टान्त स्मृतिमा राखेर सदैव न्यारा र प्यारा रह्यौ भने डबल लाइट बन्नेछौ ।

स्लोगनः— रूहानियतले रोबलाई समाप्त गरेर, स्वयम्लाई शरीरको स्मृतिबाट गलाउनेवाला नै सच्चा पाण्डव हुन् ।

❀ **शब्दार्थः—** १. डबल लाइट— आत्मा ज्योति (लाइट) स्वरूप र बोझमुक्त, हल्का २. रोब— रिस